

ФІван
ранко

ЛИС
МИ-
КИ-
ТА

Намалювала
Галя Мазур

2020

УДК (0.053.5"465*06/*09")821.161.2-17І.Франко
Ф 835

Лис Микита : скорочено / Іван Франко ; упоряд. та ілюстр. Галина Мазур.
Львів : [Львівський національний літературно-меморіальний музей Івана
Франка], Простір-М, 2020, 56 + 8 с. (Серія «Бібліотека Дому Франка», випуск 7)

Адаптація тексту та ілюстрації – © Галина Мазур
Корекція зображень – Богдана Мелих, Віктор Мартинюк
Макет і верстка – Віктор Мартинюк

Відповідальний за випуск – Богдан Тихолоз

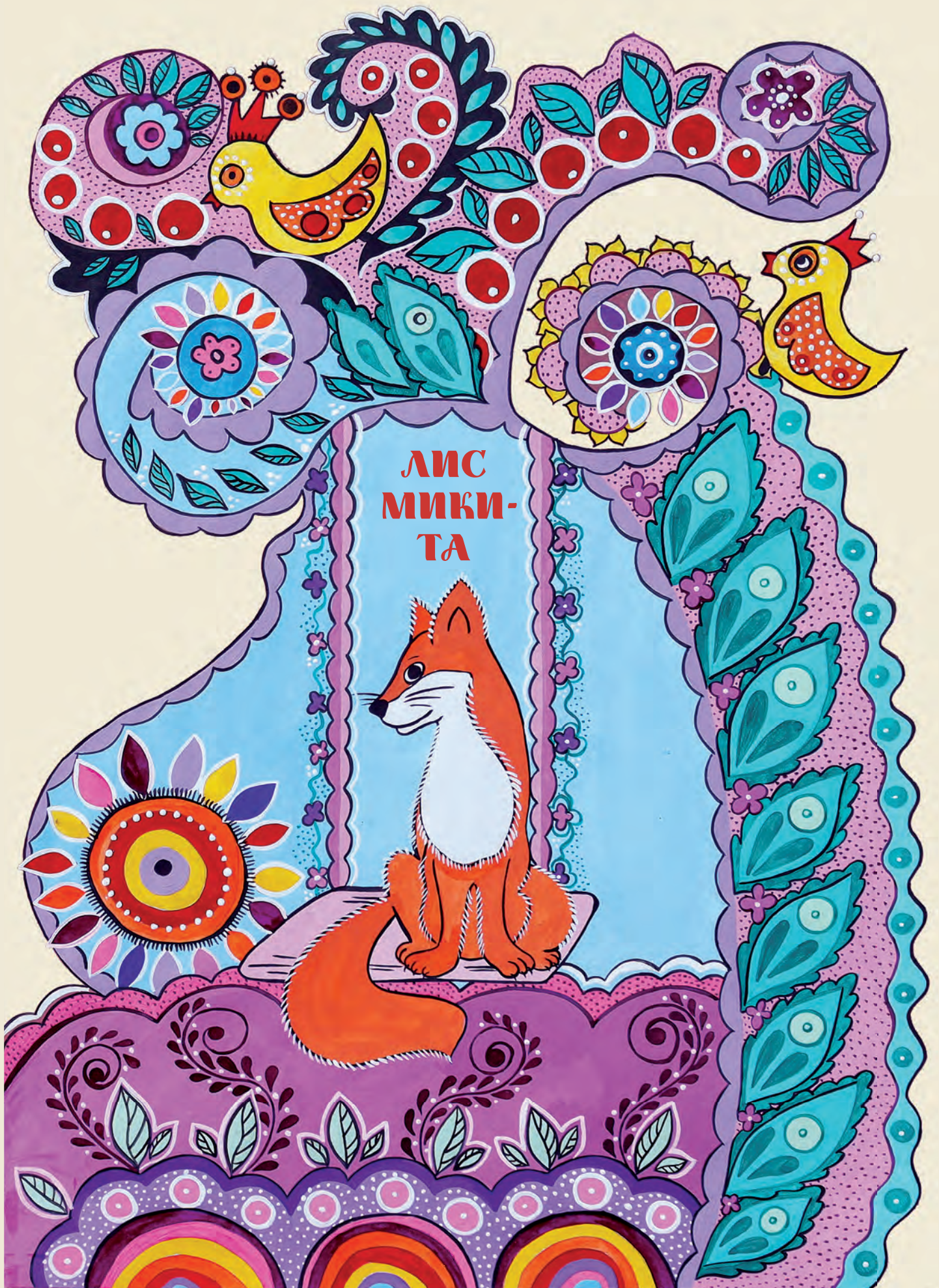

Видання здійснено в рамках авторського інтерактивного
проекту Галини Мазур «Лис Микита» в Домі Франка
відповідно до комплексної Програми розвитку культури
Львівщини на 2020 рік, напрям – Підтримка музеїв області

Підписано до друку 16.11.2020. Формат 69х90/8.
Папір. Друк. Гарнітура CooperMediumC
Умовн. друк. арк. 7,44.
Наклад 300 прим. Зам. № 08/02.

Видруковано з готових діапозитивів
у друкарні ТзОВ «Простір М»
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5068 від 22.03.2016
вул. Чайковського, 8, м. Львів, 79000

ISBN 978-617-7746-66-8

ЛИС
МИКИ-
ТА

ПІСНЯ ПЕРША

Надійшла весна прекрасна,
Многоцвітна, тепла, ясна,
Мов дівчина у вінку;
Ожили луги, діброви,
Повно гамору, розмови
І пісень в чагарнику.

Лев, що цар є над звірами,
Пише листи з печатками,
Розсилає на весь світ:
«Час настав великих зборів!
Най зійдесь до царських дворів
Швидко весь звірячий рід».

Ось ідуть вони юрбами,
Мов на відпуст з корогвами –
Все, що виє, гавка, квака;
Лиш один мов і не чує,
В своїм замку знай ночує –
Лис Микита, гайдамака.

Ой, не даром він ховаєсь!
Знать, сумління обзиваєсь:
«Кривдив ти звірячий люд!»
Тим часом в своїй столиці
Цар засів поруч цариці,
Щоб творити звірам суд.

Перший вийшов Вовк Неситий.
«Царю, – каже, – від Микити
Вже мені хоч пропадять!
Діток моїх б'є, кусає,
А Вовчицю обмовляє
Так, що й сором повідать!»

Аж ось виступив до трону,
Щоб взять Лиса в оборону,
Стрий його, Борсук Бабай.
«Добре то старі казали:
Жди від ворога похвали!
Що тут наплели, гай, гай!»

Вірним другом був Микита,
Але ваша злість несити
Злом платить найліпшу річ.
Раз ото степами йшли ви,
Голод мучив вас страшливий,
Хоч коліна власні їж!

Аж тут чути: «Гатьга! Вісьга!»
Їде шляхом хлоп до міста,
З рибою на торг, мабуть.
«Гей, – Лис каже, – мисль щаслива!
Брате, буде нам пожива,
Лиш гляди та мудрий будь!»

Скочив Лис з одного маху,
Бач, і впав посеред шляху,
Мов здохлий, простяг лапки.
І лежить отак простертий –
Він же ж міг позити смерти
Від мужицької руки!

Хлоп над'їхав – що за диво!
З воза зліз, за камінь живо,
Щоб його добити там.
Далі бачить – він не диха!
«От мій зиск, – промовив стиха, –
На клапаню буде блам».

Взяв Микиту за хвостину
Та й на віз між рибу кинув,
Сів і їде в Божий час.
А Микита, той проноза,
Ну ж метати риби з воза,
В кадці лиш лишився квас.

Риб не стало, Лис мій в ноги!
Здибав Вовка край дороги, –
Той остатню Щуку мене.
«Ну-бо, брате Миколайку,
Ти лишив для мене пайку?
Погодуй тепер мене!»

«О, – говорить Вовк Неситий, –
Осьде пай твій знаменитий!
На, смакуй, та не вдавись!»
І – зміркуй безодню злості! –
Дав йому лиш самі ості
З риб, що вкрав так сміло Лис!

Мій братанок – муж побожний.
Всякий проступок безбожний
Є для нього наче хрін.
Ось вже цілий рік минає,
Як твердий все піст тримає,
Не бере в рот м'яса він».

Півень перед тронем царським
Крикнув тенором лицарським:
«Милосердя, царю мій!
Вся надія ваша вбита!
А убійця – Лис Микита!
Най нас суд розсудить твій.

Ми в монастирі святому
Проживали й зла нікому
Не чинили. Та не раз
Бачив я, що попід брами
Лис мишкує, – все за нами
Своїм хижим оком пас.

«Ось вам, – каже, – лист безпеки!
Каже цар, щоб відтеперки
Між звірами був спокій,
Щоб братався Вовк з Вівцями
І щоб я навіки з вами
Був як друг, як брат, як свій!»

Лиш ми вийшли, – гульк, з укриття
Як не скочить Лис Микита
Та й хахап мою дочку!
Я як крикну: «Кукареко!»
Але він вже був далеко,
Вже сховався у ліску».

Цар сказав: «А що, Бабає?
Дуже острій піст тримає
Твій братанок! Бачиш сам,
Як то він спасає душу!
Ні, кінець зробити мушу
Всім подібним хапунам!»

І Медведя зве, Бурмила:
«Як тобі в нас ласка мила,
Друже, меч свій прив'яжи,
Йди до Лиса, – най, мосьпане,
Зараз тут на суд мій стане, –
Строго-строго накажи!»

